

HADÍ DCERA

Karel C. Grig

KNIHA ZLÍN
2015

Copyright © Karel C. Grig, 2015
Illustrations © Markéta Hlinovská, 2015

ISBN 978-80-7473-312-3

3

Po rozhovoru s Edou ve mně zůstala pachuč. Policajt. Neměl jsem mu nic říkat. *Moje věc to není. Zatím.* To mi chtěl vyhrožovat? A že se mi daří dobře? Flóda mi dal hodně peněz, přidal k nim skupinu pozemků, ale taky všechno vyřídil na úřadech a zaplatil daně. Narůstal ve mně vztek. Co je komu do toho? Šli jsme pomalu domů, Welmoed se vyptávala, o co v rozhovoru šlo, já se jí to snažil vysvětlit a zlost mě přešla. Edovi křivdím. Má ve všem pravdu, proto mám vztek. Mám obavy, jestli zase nezačíná nějaký nový bláznivý kolotoč, jestli jsou mozaiky pořád tam, kam jsem je schoval, a jestli s nimi nakonec nemají něco společného i Fricek s Flódou a s Vittii. Eda mě má přečteného. Mám něco za lubem. Úkryt mu prozradím, ale musím si nejdřív ověřit, že tam mozaiky stále ještě leží. Pokud bych mu to místo označil a nebyly by tam, měl by mě už definitivně za lháře a zloděje. Welmoed se odmlčela, bylo vidět, že přemýšlí a že se jí něco nelíbí.

„Nedává mi to smysl. Buď tomu nerozumím, nebo jsi mi všechno neřekl. Poslyš, abych na to pak nezapomněla. Ukážeš mi deníček té staré paní?“

„Ukážu. Hned jak přijdeme domů. Mám ho nahoře v ateliéru. V archivu.“

Uvažovala dál.

„Tak dobře. Před dvaceti lety jsi opravoval nějakou hrobku, odkud se už předtím ztratilo něco vzácného. Ale proč hrozí nebezpečí tobě? A proč zrovna teď?“

„Já opravdu nevím. Myslí si to policie. Našli ty zabitě Italy a někdo se chtěl do hrobky dostat.“

„Nelži. Viděla jsem na tobě, jak jsi byl nervózní. Neřekl jsi mu všechno, že ne? A mně určitě taky ne. Je mi to jasný. Pán mi nevěří, má mě jen na to, aby se trochu rozptýlil.“

Zabočili jsme do naší ulice a já chtěl Welmoed ujistit, že hned jak přijdeme domů, přinesu deníček, sedneme si a všechno jí vysvětlím, ale zarazil jsem se. V temnotě pod nesvítící pouliční lampou právě před naším domem jsem viděl, že u vrat stojí auto. Welmoed si toho také všimla.

„Čekáš někoho?“

„Ne.“

„To auto znáš? Není to syn nebo dcera? Tvoje žena?“

„Zavolali by dopředu, nebo až by zjistili, že nejsem doma.“

Došli jsme skoro až k vozu, když se u řidiče otevřely dveře a interiér auta zalilo světlo. Než se člověk za volantem vysoukal ven, poznal jsem ho. Podali jsme si ruce.

„*Good evening, Mr. Hoorn.* To je neuvěřitelné, právě před chvílí jsme o vás mluvili.“

Představil jsem ho Welmoed.

4

„Co vás vedlo k tomu, že jste o mně hovořili?“ zahájil Hoorn konverzaci, když jsem uvařil kávu a usadili jsme se do křesel.

„Zmínil se o vás policista, který mě vyslyšel,“ odpověděl jsem s úsměvem.

„Vy jste o mně mluvil s policajtem?“ vyvalil oči za zlatými obroučkami.

„Policajt mluvil o vás.“

„Ale proč? Co říkal?“

„Že někdo chtěl vniknout do hrobky a vy že jste tomu zabránil.“

„Ano. To ano. Ale proč kvůli tomu vyslyšali vás?“

„Objevili nějaké dávno zabitě Italy a s hrobkou to snad může nějak souviset. Vědí, že jsem ji opravoval.“

„Zabitě Italy? Vy o tom jejich spojení s hrobkou něco víte?“

Pověděl jsem mu, co se v Městečku v roce 1961 sběhlo.

„Ale co jim k tomu vy můžete říct? Opravoval jste ji víc než třicet let poté, co se to stalo.“

„Zajímalo je, jak to v hrobce vypadá, jestli jsem tam něco nezvyklého neobjevil, na něco nenarazil...“

„Mají nějakou stopu?“

„Mně se nesvěřili, pane Hoorne. Když o tom mluvíme, můžu na oplátku vědět, co jste to vlastně překazil?“

„Nějaká dáma chtěla, respektive oznamovala, že naše nadace provede v kryptě exhumaci. Zdůvodnila to nějakým grantovým antropologickým projektem a podle zákona potřebovali asistenci hrobníka. Měla papír s naší hlavičkou i razítkem. Dokonale udělané. Kdybych se právě nestavil a nezajímal se, zda je kolem hrobky vše v pořádku, zřejmě by to proběhlo bez povšimnutí. Zdrželo se to jen díky hrobníkovi, který byl nemocný.“

„Do vaší nadace žádná stopa nevede?“

„Vyloučit to nemohu. Papír i razítko skutečně vypadají jako pravé, ale nedává to smysl, protože všichni věděli, že sem poletím. Ostatně riskovali i tak. Stačil jeden telefonát.“

„Proč myslíte, že tam chtěli vlézt?“

„Netuším, ale o diamantu velkém jako lískový ořech jste slyšel a pověsti žijí, pane inženýre. Možná bychom to měli nějak oficiálně dementovat.“

„Promiňte, ale co jste myslel tím, jestli je kolem hrobky všechno v pořádku?“

„Pane inženýre,“ Hoorn vzdychl. „Víte dobře, že u vás se stále všechno mění. V zákonech se tu nikdo nevyzná. Co když jste zase zvýšili nebo zavedli nějaké nové daně či poplatky a nám dáte vědět, až pořádně naroste penále?“

„Na to by snad stačil ten jeden telefonát, ne?“

„Mám tu ještě další zařizování. Jsem u nás na Čechy něco jako expert, víte? Ale také jsem se chtěl na stavbu znovu podívat. Musím prohlásit, že jste odvedl dobrou práci. Zatím, myslím, není třeba nic opravovat a už to bude jedenáct let...“

„Ano, jedenáct let,“ souhlasil jsem. „Taky jedenáct let od Maryiny smrti.“

„Vzpomínám na ni často,“ pokýval Hoorn holou hlavou.

Mlčel jsem. Čekal jsem, že mi konečně poví, proč přijel.

„Pane inženýre, vy jste ty mozaiky tenkrát objevil, že ano?“

„Mozaiky?“ Přesto, že jsem tenhle dotaz v nějaké formě očekával, zaskočil mě svou přímočarostí.

„Co vás to napadlo?“

„Prostě to vím.“

„Co víte?“

„V jednašedesátém se neztratily. Někdo je ukryl uvnitř a vy jste je při opravě našel. Někam jste je schoval. Chci je. Patří nadaci.“

„Kde byly podle vás ukryté?“

„Někde dole v kryptě, víte to líp než já. Kde je máte? Nebo už jste je prodal?“

„Pane Hoorne, můžete mi povědět, jak jste na tohle přišel?“

„Řekla mi to Mary.“

Hleděl mi do očí a já neuhnul. Věděl jsem svoje a Mary jsem věřil. Kdyby mu to tenkrát řekla, seděl by tu takhle před těmi jedenácti lety a ne až dnes.

„Nechci vás přímo nazvat lhářem, pane Hoorne. Dejme tomu, že vám něco naznačila a vy jste si to po letech vydedukoval. Je to tak? Zvažte svoji odpověď, prosím, protože hrozí, že se s vámi už nebudu moct dál bavit.“

Kapky potu na jeho pleši se začaly slévat v mikropo-
tůčky a on si je utíral kapesníkem. Vybavil jsem si jedno
srpnové dopoledne roku 1992 a Mary v bílých volných
šatech. Zaútočil jsem.

„Mary se vás bála, že ano?“

Trhl sebou a napřímil se v křesle.

„Co to vykládáte? Proč by se mě bála? Kdyby se mě
bála, proč by mi svěřila svoji nadaci?“

„Řekla mi to.“

„Lžete.“

„Je to jedna jedna, pane Hoorne. Hrajete šachy?“

„Proč?“

„Je to jediná hra, kde se soupeři mohou domluvit na
remíze. Dohodneme se jako šachisté a rozejdeme se?“

Zvedl se z křesla.

„Já vím, že je máte. Je to krádež. Ohlásím to.“

„Prosím. Bránit vám nemůžu.“

Došli jsme ke dveřím. Otočil se k Welmoed, přijal její
podávanou ruku a pak podával svou pravici i mně. Přek-
vapilo mě to. Byl na mě rozzlobený, ale zlost u něho
nepřehlušila slušné chování. Potřásli jsme si rukama,
rozloučili se, ale mezi dveřmi se zastavil.

„Ranil jste mě. Snad měla jistě... obavy. V jednu chví-
li. Zjistila, že o mozaikách hodně vím, nechal jsem u ní
v kanceláři omylem jeden svůj záznamník a ona, jako
každá zvědavá ženská, ho prolistovala a něco si tam pře-
četla. Ztrátu jsem nezaregistroval, ale při příští návštěvě
mi sešit vracela a já hned poznal, kolik uhodilo. Jsem
rovný člověk, pane inženýre. Přímou jsem se zeptal, ona
mi přímo odpověděla a já jí všechno vysvětlil. Uklidni-
la se, potvrdila mi, že všechny naše dohody dál platí,

zejména ohledně nadace, jenže pak ji odvezli do nemocnice a do rána byla mrtvá.“

„Ale že jsem našel mozaiky, to vám ještě sdělit stihla.“

„Blufoval jsem. Nemám to od ní. Ale vím to od člověka, který má důkaz, že je máte.“

„Neříkejte nesmysly. Co si Mary přečetla v tom vašem záznamníku?“

„To vám povím, až vy mi povíte, kam jste mozaiky schoval. Teď vám řeknu jen jedno. Vratte je nadaci, splníme Maryin sen.“

„Jaký sen?“

„Vám se o ničem nezmínila?“

„Nevzpomínám si.“

„Tak si zkuste vzpomenout. A vzpomeňte si i na to, kde teď mozaiky jsou. Dávám vám tři dny, víc času nemám. Pak jdu na policii. Moje číslo znáte, volejte kdykoli, jsem na to zvyklý.“

Odcházel do noci.

5

„Hoorn je město hned vedle Enkhuizenu. Krásné. Je větší, ale Enkhuizen je hezčí. A ty mi už nic nevysvětluj. Mně lžeš, policajtovi jsi lhal a tomuhle chlapovi taky. Tu vzácnost jsi našel a někam jsi ji zašil. Ach jo.“

„Nelžu ti, Welmoed, a ani policajtovi jsem nelhal, tomu jsem přiznal, že jsem mozaiky objevil. Neřekl jsem mu, kde teď jsou, protože si nejsem jistý, jestli tam ještě vůbec jsou. Co když je našla Vittie nebo Flóda s Frickem? Tomuhle chlapovi ale nevěřím, nezlob se.“

„No. Mně připadal docela v pohodě. Jde si za svým, to mu nemůžeš mít za zlé. Teď ale nechápu, proč by ten poklad měli objevit Flóda s Frickem?“

„Prováděli se mnou nějaké věci. Nevím. Třeba mě hypnotizovali nebo mi dali nějaké léky. Co když se to chtěli dozvědět a já jim to řekl?“

„Oni měli s mozaikami něco společného?“

„Možná ano, možná ne. Nejsem si jistý.“

„Možná ano, možná ne,“ posmívala se mi. „To se opravdu bojíš říct něco na rovinu? Proč možná ano?“

„Budeš se mi smát.“

„Ale nebudu, jen to vyklop.“

„Napadlo mě... Přivedly mě na to ty tvoje hadí dcery. Napadlo mě, že když se k nim počítala stará Baronka, tak i její dcera Lída musela být hadí dcerou. Jenže tu máme ještě Vittii, která k nim může patřit taky. Zkrátka jich je tu najednou nějak moc. Nemůžou být Lída a Vittie jedna a táž osoba?“

„To je hloupost, ne? Lída byla starší než ty a Vittie zase o dost mladší.“

„Co když si to hadí dcery umí s věkem nějak zařídit?“

„A tomu se mám podle tebe smát?“

„Tomu ne. Můžeš se mi smát, protože začínám brát vážně, že hadí dcery jsou vlastně dáblíce. Neumím si pod tím sice nic představit, Baronka byla, dej jí pámbu nebe, bláznivá bába, ale s Vittii si už tak jistý nejsem. I podle Fricka byla Vittie ďábel. K něčemu si mě vybrala, jenže dodnes nevím k čemu.“

„Máš s ní dítě, ne? To ti nestačí? Mimochodem, pokud to bude holka, jsi táta další hadí dcery.“

„To se mi přece jen zdálo. Zdálo, Welmoed.“

„No já bych si tak jistá nebyla. Že jste se spolu milovali, to se ti taky jen zdálo? Radši pokračuj.“

„Vittie byla Flódova sestra a starý Retig byl jejich otec. Retig byl exorcista, tady máš znovu odkaz na ďábla...“